

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
Broj: 71 0 P 102294 14 Rev
Dana, 22.01.2016. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Stake Gojković, kao predsjednika vijeća, Violande Šubarić i Davorke Delić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja mlđb. P.N., iz B., Ul. ..., koga zastupa B.N., zakonski zastupnik, a njega B.C., advokat iz B., Ul. ..., protiv tuženog Grad B., koga zastupa Pravobranilaštvo Republike Srpske, sjedište zamjenika Banjaluka i tuženog FK B. B., Ul. ..., koga zastupa G.J., advokat iz B., Ul. ..., radi naknade štete, odlučujući o reviziji tuženog Grada B., protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 102294 13 Gž od 14.05.2014. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 22.01.2016. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se usvaja, presuda Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 102294 13 Gž od 14.05.2014. godine preinačava u odnosu na tuženi Grad B. i sudi:

Žalba tuženog Grada B. se usvaja, presuda Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 102294 10 P od 09.07.2012. godine preinačava na način da se odbija tužbeni zahtjev tužitelja za naknadu štete u odnosu na tuženog Grad B.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 102294 10 P od 09.07.2012. godine obavezani su tuženi Grad B. (dalje: prvotuženi) i tuženi FK B. B. (dalje: drugotuženi) da tužitelju na ime naknade nematerijalne i materijalne štete solidarno isplate i to: na ime umanjenja životne aktivnosti iznos od 8.000,00 KM, na ime pretrpljenog fizičkog bola iznos od 4.000,00 KM, na ime pretrpljenog straha iznos od 3.000,00 KM, na ime naruženosti iznos od 5.000,00 KM, na ime troškova liječenja i nabavke lijeka iznos od 171,99 KM, što ukupno iznosi 20.171,99 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od presuđenja do isplate, te je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja za naknadu nematerijalne i materijalne štete preko dosuđenog iznosa. Obavezani su tuženi da tužitelju solidarno nadoknade troškove parničnog postupka u iznosu od 2.344,15 KM.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 102294 13 Gž od 14.05.2014. godine žalbe tuženih su djelimično usvojene, prvostepena presuda preinačena u dijelu odluke o troškovima parničnog postupka tako što su tuženi obavezani da tužitelju na ime troškova parničnog postupka naknade iznos od 1.774,50 KM, dok su u ostalom dijelu

žalbe tuženih odbijene i prvostepena presuda potvrđena u dosuđujućem dijelu odluke o glavnom zahtjevu.

Revizijom prvotuženi pobija drugostepenu presudu zbog pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijana presuda u odnosu na njega preinači ili u tom dijelu ukine i predmet vrati na ponovno suđenje drugostepenom sudu.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija je osnovana.

Predmet ovog spora je zahtjev tužitelja kojim traži da mu tuženi solidarno naknade štetu proizašlu iz štetnog događaja koji se desio dana 25.04.2010. godine na G.s. u B. kojom prilikom je zadobio teške tjelesne povrede.

Prvostepeni sud je nakon provedenog postupka utvrdio: da je tužitelj kao gledalac prisustvovao fudbaskoj utakmici koja se održavala na G.s. u B. dana 25.04.2010. godine; da je po završetku utakmice prilikom izlaska sa stadiona došlo do urušavanja dijela tribina na kojima se nalazio tužitelj sa ocem, uslijed čega su obojica propali u rupu dubine oko 2,5 m, a tužitelj je zadobio teške tjelesne povrede, radi kojih je bolnički liječen u KBC B., podvrgnut operativnom zahvatu, te liječen u Zavodu za ... Dr M.Z. B.; da je tužitelj rođen 2003. godine; da je prema nalazu i mišljenju vještaka medicinske struke Z. dr B. predmetna povreda - prelom desnog zgloba lakta sa posljedičnim umanjnjem pokreta, kod tužitelja dovela do umanjenja životne aktivnosti od 30%, i da postoji neizvjesnost u daljem razvoju deformiteta i posljedicama koje će se formirati, jer se radi o djetetu kojem predstoji period rasta gdje je moguće i realno da se poveća deformitet lakta; da je tužitelj trpio bolove određenog inteziteta i trajanja uslijed navedenog povrijeđivanja, te strah i tjeskobu koji se ne može izraziti u vrijednostima koje se primjenjuju kod odraslih osoba; da kod tužitelja postoji naruženost srednjeg stepena na gornjoj granici; da je u Pl broj 353/3 k.o. B., kao posjednik na parcelama k.č. broj 1637, u naravi put, k.č. broj 1638, u naravi igralište, k.č. broj 1639, u naravi, igralište, kuća i zgrada i k.č. broj 1639 u naravi igralište označen G.s.; da su nekretnine iz z.k. ul. broj 2647 k.o. B., k.č. broj 698/30, tribine sa društvenim prostorijama i igrališteB., G.s., uknjižene kao opštenarodna imovine (erar), a nekretnine iz z.k. ul. broj 15253 k.o. B., k.č. broj 699/1 neplodno B. p. i 14 zgrada i dvorište, i k.č. broj 699/2 neplodno "Pomoćno igralište", uknjižene kao društvena svojina RS sa 1/1, sa pravom raspolaganja u korist Grada B.; da je odlukom Skupštine Grada B. broj: 07-013-715/09 od 29.10.2009. godine prvotuženi dao na korištenje bez naknade na neodređeno vrijeme drugotuženom G.s. sa svim pripadajućim objektima i infrastrukturom i da je drugotuženi od FS BiH dobio licencu za učešće na UEFA-inim klubskim takmičenjima za sezonu 2010/2011 .

Kod ovakvog stanja stvari prvostepeni sud je zaključio da postoji solidarna odgovornost tuženih za štetu prouzrokovanu tužitelju, i to prvotuženog kao imaoaca opasne stvari (neodržavanih tribina na stadionu), a drugotuženog kao organizatora fudbalske utakmice, pa je imajući u vidu nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke, te priložene dokaze o troškovima liječenja tužitelja, pozivom na odredbe članova 154. stav 1., 155., 174., 176., 181., 200., 195. i 277. stav 1. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ, broj: 29/78 do 57/89, i „Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 17/93 do 74/04, u daljem tekstu: ZOO), djelimično usvojio tužbeni zahtjev kao u izreci prvostepene presude.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja i pravne zaključke prvostepenog suda u odnosu na zahtjev tužitelja za naknadu štete, te je nalazeći da visina troškova

parničnog postupka nije pravilno utvrđena, djelimičnim usvajanjem žalbi tuženih, sudio kao u izreci osporene presude.

Osnovano prvotuženi revizijom osporava presudu drugostepenog suda tvrdnjom da u odnosu na njega odluka nije pravilna.

Prvotuženi u reviziji, kao i tokom postupka, pozivajući se na odredbu člana 176. stav 1. ZOO, tvrdi da nije pasivno legitimisan u ovoj parnici.

Shodno odredbi člana 174. ZOO za štetu od opasne stvari odgovara njen imalac, a za štetu od opasne djelatnosti odgovara lice koje se njome bavi.

Znači, prema pravilima o odgovornosti za štetu od opasne stvari, odnosno opasne djelatnosti, odgovornost se ne zasniva na krivici već na stvorenom riziku, pa oštećeni ima pravo na naknadu štete ako dokaže da je pretrpio štetu i da ona potiče od opasne stvari ili djelatnosti.

Prema činjeničnom utvrđenju prvostepenog suda, koje shodno odredbi člana 240. stav 2. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik Republike Srpske, broj: 58/03 do 61/13, dalje: ZPP) ne može biti predmet pobijanja u revizionom postupku, tužitelj je dana 25.04.2010. godine na G.s. u B. zadobio teške tjelesne povrede propadanjem kroz tribinu stadiona koja se djelimično urušila prilikom izlaska nakon završetka fudbalske utakmice (način povrijeđivanja tužitelja nije bio sporan tokom postupka). Prihvaćeni su i navodi tužitelja da mu je šteta pričinjena upotrebom opasne stvari, pa proizlazi da je tužitelj u konkretnom slučaju dokazao da je pretrpio štetu koja je nastala upotrebom opasne stvari.

Međutim, osnovano prvotuženi u reviziji navodi da u konkretnom slučaju nema njegove odgovornosti po članu 174. ZOO za štetu nastalu tužitelju, imajući u vidu utvrđeno činjenično stanje tokom postupka i odredbu člana 176. stav 1. istog zakona.

Članom 176. stav 1. ZOO propisano je da umjesto imaoca stvari, i isto kao on, odgovara lice kome je imalac povjerio stvar da se njome služi, ili lice koje je inače dužno da je nadgleda, a nije kod njega na radu, a stavom 2. ovog člana propisano da će pored njega odgovarati i imalac stvari ako je šteta proizašla iz neke skrivene mane ili skrivenog svojstva stvari na koje mu nije skrenuo pažnju. Prema stavu 4. istoga člana imalac opasne stvari koji ju je povjerio licu koje nije osposobljeno ili nije ovlašteno da njome rukuje, odgovara za štetu koja potekne od te stvari.

Prema činjeničnom utvrđenju prvostepenog suda prvotuženi je odlukom od 29.10.2009. godine dao na korištenje drugotuženom G.s. B. sa svim pripadajućim objektima i infrastrukturu na neodređeno vrijeme i bez naknade. Stoga, imajući u vidu činjenicu da se drugotuženi služio navedenom opasnom stvari uz pristanak prvotuženog, odnosno da mu je prvotuženi povjerio na korištenje tu stvar na neodređeno vrijeme, te da je tužitelju šteta nastala za vrijeme korištenja navedene stvari od strane drugotuženog, to je po ocjeni ovog suda osnovan prigovor o nedostatka pasivne legitimacije prvotuženog, shodno članu 176. stav 1. ZOO.

S obzirom na to, te kako prema stanju spisa predmeta proizlazi da tokom postupka nisu predlagani niti provedeni dokazi na okolnost da je šteta u konkretnom slučaju eventualno proizašla iz neke skrivene mane ili skrivenog svojstva neodržavanih tribina na stadionu, kao

opasne stvari, u kom slučaju bi se moglo govoriti i o odgovornosti imaoaca stvari (član 176. stav 2. ZOO), to nema mjesta obavezivanju prvotuženog na naknadu štete u ovom slučaju.

Osim toga, prema činjeničnom utvrđenju prvostepenog suda drugotuženi, kome je prvotuženi dao na korištenje G.s., imao je licencu za učešće u klubskim takmičenjima (koja se daje nakon ispunjenja uslova koji se tiču, između ostalog, i odgovarajuće infrastrukture koju moraju zadovoljiti stadioni), tako da se odgovornost prvotužene kao imaoaca opasne stvari ne bi mogla temeljiti ni na odredbama člana 176. stav 4. ZOO, jer je stvar data na korištenje osposobljenom licu za njeno korištenje.

Kako stvarna legitimacija predstavlja materijalno-pravni odnos stranaka u sporu, pa je tako tužitelj aktivno legitimisan ako je on nosilac prava koja su predmet spora, nasuprot tuženom koji je pasivno legitimisan ako na njemu leže obaveze koje odgovaraju tom pravu, te da stvarna legitimacija zavisi od materijalnog prava koje se primjenjuje na određeno činjenično stanje, to i po ocjeni ovog suda prvotuženi u reviziji osnovano tvrdi da u konkretnom slučaju, s obziroma na sadržaj tužbenog zahtjeva, on nije u materijalno-pravnom odnosu sa tužiteljem.

Iz svega navedenog proizlazi da u konkretnom slučaju nema odštetne odgovornosti prvotuženog i time ni uslova za primjenu člana 174. ZOO, slijedom čega je tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na prvotuženog u cijelosti neosnovan.

Pobijanom odlukom prvotuženi i drugotuženi su bili obavezani na naknadu štete kao solidarni dužnici u odnosu na tužitelja kao povjerioca, tako da okolnost da je u odnosu na jednog od njih izmjenjena presuda (u ovom slučaju revizionom odlukom u odnosu na prvotuženog), ne utiče na odluku o zahtjevu u odnosu na drugotuženog (član 414. ZOO).

Kako iz svega navedenog proizlazi da su presude nižestepenih sudova zasnovane na pogrešnoj primjeni materijalnog prava u odnosu na prvotuženog, to je shodno odredbi člana 250. stav 1., te člana 456. a) ZPP reviziju valjalo usvojiti i drugostepenu presudu preinačiti kao u izreci ove presude.

Predsjednik vijeća
Staka Gojković

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić